

Türkiye'nin hangi şehrinden geçtiysem
dükkânlarda falan sinema sanatkâr resimleri
içinde resimlerimi asılı buluyorum.
Bilmem İstanbul'da da var mı?...
İzmir'de her tarafta resimlerim dolu.
Bir de Mübeccel Hanım
çıkmiş. Bu da kim?..
Güzellik kraliçeliği
nereden çıktı?..
Nereye baksam karşıma
resmi çıkıyor. Artık
sinirlenmeye başladım.

31 Teşrîn-i evvel 1930

Canım sevgili Pamukçuğum, sevgili yavrularım,
İzmir'de, Peder Paşa'ya yazdığım bazı esbaba binaen, birkaç gün daha kalıyoruz. Muazzam bir şehir. İstanbul gibi kalabalık bir belde. Bin türlü gezecek yeri var. Seylabın tevlid ettiği felaket tahassüsleri yavaş yavaş unutulmağa başladığı için şehir yine hal-i tabiisini aldı. Velvele ve eğlenceleri başladı.
İstanbul'a gelmeyi her suretle sağlama bağlamak için bir çare düşündüm. Dedeye yazdım. Böyle bir mektup aldım diye hemen İstanbul'a kapağı atacağım. Aksi takdirde, şirket belki heyeti Paris'e kadar getir, der. Bir kere de Paris'e döndük mü, insan birkaç ay daha takılır, kalır. Bu benim için elim bir şeydir. Bilmezsin, canım Pamuğum, seni ve kokolikleri bir an evvel görmek nasıl bir arzum. Sen istediğin kadar aksini zannet. Hep bir araya kavuştüğümüz zaman anlar ve bana hak verirsin. Yuvasının, içindekilerin tahassürüyle hasretini öyle çeken bir insanım ki, bilsen!..
Konya Valisi İzzet Bey, senin küçüklüğünü pek iyi biliyor. Beni yemeğe davet etti. Uzun boylu konuştuk, durduk. O anlattıkça ben okşadım. Ben de senin temiz kalpliliğinden, iyiliğinden uzun uzadıya kendisine bahsettim. Hayli konuştuk. Bana Konya Müzesi'ni de gezdirtti, bizzat refakat etti. Kendisi ihtiyarca bir zat. Necib Bey'i de pek iyi tanıyor. Konya'ya bayıldım. Ferah, güzel bir memleket. İnşallah ilk fırsatta seni buralarda gezdireyim. Yollarda insan öyle güzel

manzaralar görüyor ki!... Nerelerden geçmedik, ne muazzam dağlar, uçurumlar, köprüler görmedik!..

Seninle, inşallah, ileride Avrupa'yı olduğu gibi memleketimizi de gezer, hepsini görürüz. Yalnız artık senin bana, dargınlığın geçsin, e mi?... Darılmaca, marılmaca yok. Hep bir arada inşallah hep güleceğiz.

Canım kokolikler ne âlemde?..... Yaramazlıklar devam ediyor mu?.. Artık resimlerini okşaya okşaya hâl oldu. Nereye gitsem resimleriniz ve sevgili dedemizin o küçüklük, mini mini dudaklı resmi, muhakkak baş ucumdadır. Şimdilik fazla yazamıyorum.

Hepinize yüz binlerce öpücükler. Canım biricik Pamuğum, biricik kokoliklerim.

Vedad Örfi